

Dětská kresba

Když tatínek kreslí nějakou věc,
třeba holubičku – ó ten ji umí –
z drobných čar rychle uplete jí klec
a potom je si jist, že mu neuletí,
i když rozpíná křídla po paměti
(je to spíše holubičí vzpomínka)
a snad by doopravdy uletěla,
kdyby jí nebylo líto tatínka.

Ale já? Jak vám to povím?
Všechno kolem sebe teprve lovím.
Myslím si strom a v hlavě mám
smotanou čáru, laso s okem
vymrštím, kolem stromu omotám,
ale chycený se jako zvíře vzpíná,
ne a ne chytit se do oka.
A tím i každá věc je jiná,
vedle těch krotkých – divoká.

Dětská čmáranice

Podívejte se na ty smyčky
divoce vržených čar
na to stokrát nic nechytil
nesvázal
žádnou věc ještě do uzlíčku
abyste mohli říci co to je
Tvář? Má to jen oči
Dům? Má to jen okna
a viditelný je tu jen vítr
který proškrtil strom

Podívejte se...

Zacloumá vítr stromem

Zacloumá vítr stromem,
mladého ptáčka z hnízda setřese
a ptáček o křídélka opře se,
padá i vzlétá, padá, vzlétá,
prožívá svoje učednická léta,
až v šťastném rozpětí do nebe se rozletí.

A co ty, má duše z nebe setřesená?
Přišla jsi ke mně po špičkách
ve verších, tanečních střevíčkách,
klopýtající o každý práh v mém domě.
Já o tebe se opírám, ty o mě,
a padáme si do náruče navzájem.

Vítr a drak

V klubíčko dětství svinuji svá léta
a zavazuji nitě přervané.
Jsem zase chlapcem, který s drakem vzlétá,
když naším údolíčkem vítr zavane.

A oči toužebně se obracejí vzhůru,
i modlitbou může být čistá hra,
když vítr táhne, odmotává šňůru
a nebe stále hloub se otvírá.

A ty, můj Bože, dítě mezi dětmi,
pouštíš své oblakové draky výš a výš
a nejkrásnější hvězdy, když se setmí,
a každou chvíli k někomu se obrátíš:

„Podrž mi jednu z nich, bratříčku malý.“
V tom okamžiku oči se nám rozsvítí.
Přetržený paprsek jsme zase navázali
a život náš – uzlíček na niti.

